

Quá Tàn Ác

Đoàn Bảo Châu

Anh Nguyễn Văn Quyền, 42 tuổi, ngụ tại Xã Nghi Phong, huyện Nghi Lộc cho biết vào ngày 13-11 anh ra chuồng bò ở cách nhà 330 m để cho đàn bò ăn. Khi đến nơi, anh tá hỏa tam tinh khi thấy năm trong số sáu con bò nhà anh đang lết trên mặt đất nở có nhiều vũng máu. Lại gần anh phát hiện rằng những con bò này đã bị chém đứt một chân sau...

Chúng ta đã nghe thấy biết bao vụ đổ thuốc sâu vào bể nước hàng xóm, đổ thuốc diệt cỏ vào giếng nước hàng xóm, câu cá trộm không thành, đánh độc cả ao cá hàng xóm, tiêm xyanua vào hộp sữa để giết chị họ để được thoải mái với anh rể nhưng làm người khác chết oan, cả ruộng ngô bị chặt phá trong một

đêm, cả ruộng cà phê, tiêu bị hàng xóm phá nát... Tóm lại là nhiều vô kể.

Đây là chân dung hiện tại của một nhóm người Việt. Đây là sự ác độc của những người vô học hay có học, giàu hay nghèo. Những cái ác này không nhân danh điều gì ngoài cái ác, lòng tự ái của bản thân, sự trả thù hằn học, sự ghen tuông. Có những cái ác còn nguy hiểm và đáng ghê tởm hơn khi nó nhân danh chống dịch để đập vào đầu rồi dim chết 13 con chó. Đây là cái ác mang tính tập thể.

Xã hội Việt Nam đã chứng kiến cái ác tập thể đến mức kinh hoàng, rộng khắp như thể cả xã hội là một cái bể ác tởm lợm, **như địa ngục trần gian như thời Cải Cách Ruộng Đất ở Miền Bắc khi bản cổ nông bồng cảm thấy mình chói lòi rục rở, được rũ bùn đứng dậy thành những ông bà thẩm phán có quyền sinh quyền sát những người có của ở nông thôn. Cả ngàn người vung tay đấu tố căm hờn, tưởng rằng tiếng hô của mình sẽ đổi được màu cả bầu trời, sẽ biến trần gian thành thiên đường và nông dân, công nhân sẽ thành những ông bà chủ của thế gian.**

Có cái ác nhân danh lý tưởng bằng cách dùng cuộc bỏ vào đầu những thành phần có học, giết đi mấy triệu người không cần đạn để tiết kiệm chi phí như Khơ Me Đỏ, toàn bộ cuộc cách mạng "bỏ cuộc vào đầu" ấy được dẫn dắt bởi Pol Pot, một kẻ học ở trời Tây những gì văn minh nhất.

Vậy ta phải làm gì với cái ác? Ta tránh cái ác thì ta chỉ yên bản thân ta và cái sự khôn ngoan ấy mang màu sắc đốn hèn, ích kỷ, bởi cái ác vẫn tồn tại và nó sẽ đổ lên đầu đồng loại của ta. Tất nhiên là ta phải dè chừng kẻ ác nhưng người tử tế và dũng cảm sẽ không sợ mà sẽ đấu tranh tố cáo cái ác và góp phần thực thi công lý để cái ác bị trừng trị. Đã biết bao người nông dân khóc ròn khi ruộng ngô, ao cá, đàn trâu, đàn bò của mình bị phá, bị giết hại? **Có biết bao kẻ khôn ngoan tặc lưỡi bỏ qua, ngoảnh mặt làm ngơ trước cái ác?** Ở Việt Nam thì nhiều vô kể. Đa phần những kẻ khôn ngoan ấy đều có học, có nhiều chữ nhưng ý nghĩa sống của chúng chỉ là để vinh thân phì gia cho gia đình mình, con cháu mình.

Nhiều lần đọc những tin tức kiểu này, tôi bần thần người không biết những người nông dân ấy sẽ cảm thấy thế nào trước mất mát to lớn của họ? Họ sẽ cảm thấy bất lực, rất bất lực và thường là họ sẽ chọn cách sống ngoan ngoãn cúi đầu trước cái ác với hy vọng được yên thân. Sống luôn luôn khó, rất khó khi mà những con người vì cái chung nhất, lên tiếng vì bất công nhất, lại có nguy cơ vào tù nhất. Vậy bạn chọn ứng xử nào với cái ác và bạn sẽ dạy con cháu bạn ứng xử với cái ác thế nào?

Đoàn Bảo Châu

